

Sygn. akt I C 1452/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st.sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

P. W.

przeciwko:

(...) – *Finanse Sp. z o.o. w W.*

o:

pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

orzeka:

I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy – nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Toruniu z dnia 20 lipca 2006r., w sprawie sygn. akt X Nc 4212/06, zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 22 września 2006r., któremu następnie postanowieniem z dnia 14 listopada 2016r. (sygn. akt X Co 726/16) tut. Sąd nadał klauzulę wykonalności na rzecz (...) – *Finanse Sp. z o.o. w W.*, w części dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 69 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 21 lipca 2006r. do dnia 10 sierpnia 2013r;

II. oddała powództwo w pozostałej części;

III. kosztami procesu obciąża powoda.

Sygn. akt I C 1452/17

UZASADNIENIE

P. W. złożył pozew przeciwko (...) – *Finanse Sp. z o.o. w*

W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 20 lipca 2006r., sygn. akt(...)w całości. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że roszczenie stwierdzone nakazem zapłaty uległo przedawnieniu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dziesięcioletni okres przedawnienia został przerwany czynnościami procesowymi podjętymi przez pozwanego.

Sąd ustalił, co następuje:

Nakazem zapłaty z dnia 20 lipca 2006r. w sprawie (...)tut. Sąd zasądził od P. W. na rzecz Gminy M. T. – Miejskiego Zakładu (...) w T. kwotę 74 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 69 zł od dnia 16 września 2006r. do dnia zapłaty. Tytuł egzekucyjny został doręczony P. W. w dniu 18 sierpnia 2006r.

W dniu 22 września 2006r. został wydany tytuł wykonawczy. W dniu 27 Września 2006r. tytuł wykonawczy został doręczony wierzycielowi.

Postanowieniem z dnia 26 września 2016r. tut. Sąd sprostował oczywistą omyłkę pisarską w nakazie zapłaty z dnia 20 lipca 2006r., sygn.. akt (...)w ten sposób, że zamiast nazwiska (...) wpisał (...)

Bezsporne.

W dniu 10 sierpnia 2016r. do tut. Sądu wpłynął wniosek (...) – Finanse Sp. z o.o. w W. o nadanie na jego rzecz klauzuli wykonalności ww. tytułowi egzekucyjnemu w miejsce Gminy M. T. – Miejskiego Zakładu (...).

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2016r. w sprawie (...)tut. Sąd nadał na rzecz (...) – Finanse Sp. z o.o. w W. klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 20 lipca 2006r. wydanemu w sprawie (...).

P. W. złożył zażalenie na postanowienie z dnia 14 listopada 2016.

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2017r. Sąd Okręgowy w Toruniu w sprawie (...)oddalił zażalenie na postanowienie z dnia 14 listopada 2016r., w sprawie (...),

Bezsporne.

Na wniosek (...) – Finanse Sp. z o.o. w (...), w oparciu o ww. tytuł wykonawczy, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Toruniu M. G. wszczął przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne w sprawie Km (...). Wniosek o wszczęcie egzekucji został złożony w dniu 28 marca 2017r.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne istotne dla niniejszego postępowania były bezsporne wobec czego Sąd ustalił je na podstawie zgodnych oświadczeń stron, dokumentach złożonych do akt sprawy, dokumentach znajdujących się w aktach Km (...), aktach (...), (...) oraz na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu i w ww. załączonych aktach, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

W świetle całości materiału dowodowego Sąd musiał odpowiedzieć na pytanie, czy zachodziły przesłanki do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości, czy też jedynie w części w zakresie w jakim pozwany uznał roszczenie.

W myśl art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Przez zdarzenie, jakie miało miejsce po powstaniu tytułu egzekucyjnego, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane, należy rozumieć okoliczności faktyczne powodujące wygaśnięcie egzekwowanego zobowiązania lub niemożność egzekwowania, np. wykonanie zobowiązania, potrącenie, odnowienie, przedawnienie, niemożność świadczenia, za którą dłużnik nie odpowiada, dobrowolne zwolnienie z długu.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy /art. 232 k.p.c./. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach /art. 3 k.p.c./ a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Powyższe spostrzeżenie ma w niniejszej sprawie takie znaczenie, że wobec kwestionowania powództwa przez pozwanego rzeczą powoda było wykazanie, że wystąpiły zdarzenia, z którymi pozytywne przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązań albo powodują niemożność egzekwowania świadczeń wynikających z tytułu egzekucyjnego.

Zgodnie z art. 843 § 3 k.p.c. w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Przy czym pod terminem „zarzuty” należy również rozumieć podstawę roszczenia. Ze względu na ustanowioną w art. 843 § 3 k.p.c. prekluzję do zgłaszania zarzutów i potrzebę zapewnienia szybkiego prowadzenia egzekucji oraz ochronę interesów wierzyciela, zmiana podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego jest niedopuszczalna.

W uzasadnieniu pozwu powód jako podstawę roszczenia wskazał art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c., podając, roszczenie uległo przedawnieniu.

W myśl art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Natomiast w myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Z kolei zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

W ocenie Sądu pozwany wykazał, że nie doszło do przedawnienia roszczenia w całości, albowiem dziesięcioletni okres terminu przedawnienia został skutecznie przerwany czynnościami procesowymi podjętymi zarówno przez pozwanego, jak i jego poprzednika prawnego.

Zgodnie z wyrokiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 stycznia 2014 w sprawie I CSK 197/13, określony w art. 125 k.c. 10-letni termin przedawnienia ma zastosowanie do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w dacie prawomocności wyroku, natomiast 3-letniemu przedawnieniu ulegają stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu prawomocności wyroku. Zgodnie z zasadą, którą wyraża art. 118 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata. Według tej zasady, niezależnie od charakteru długu głównego, ulega przedawnieniu roszczenie o odsetki za opóźnienie. Przepisem szczególnym w stosunku do art. 118 k.c. jest art. 125 § 1 k.c. przewidujący dla roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu, bez względu na ich charakter, dziesięcioletni termin przedawnienia, z wyłączeniem jednak roszczeń obejmujących świadczenia okresowe należne w przyszłości, które ulegają przedawnieniu trzyletniemu.

W przedmiotowej sprawie należało uznać, że zasądzone od roszczenia głównego odsetki ustawowe od dnia 16 września 2000 r. do chwili wydania nakazu zapłaty tj. 20 lipca 2006 r. podlegały 10 letniemu terminowi przedawnienia. W ocenie Sądu ani należność główna zasądzona nakazem zapłaty, ani odsetki za okres od 16 września 2000r. do 20 lipca 2006r. nie uległy przedawnieniu. W dniu 22 września 2006r. na wniosek poprzednika prawnego powoda tut. Sąd nadał nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności. Tytuł wykonawczy został doręczony poprzedniemu wierzycielowi w dniu 27 września 2006r. W ocenie Sądu od tego dnia 10 letni termin przedawnienia zaczął więc biec na nowo. Ponownie, na skutek czynności pozwanego doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia w dniu 10 sierpnia 2016r poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia (...)w trybie art. 788 k.p.c.

W ocenie Sądu przedawnieniu uległy odsetki ustawowe za okres od dnia 21 lipca 2006r. tj. od dnia następnego od wydania nakazu zapłaty do dnia 10 sierpnia 2013r. tj. daty końcowej 3 letniego terminu przedawnienia liczonego wstecz od chwili złożenia przez pozwanego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawnień. Powyższe odsetki stanowiły bowiem świadczenie okresowe podlegające 3 - letniemu terminowi przedawnienia.

Odsetki należne za okres od objęty przedawnieniem wynosiły 60,84 zł.

Reasumując Sąd pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 lipca 2006r. w części dotyczącej odsetek ustawowych od dnia 21 lipca 2006 r. do dnia 10 sierpnia 2013r. w kwocie 60,84 zł.

O powyższym orzeczono na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. , jak w pkt I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd w punkcie II wyroku oddalił powództwo jako nieuzasadnione.

Przy rozstrzygnięciu kwestii kosztów procesu Sąd kierował się wskazaną w pozwie wartością przedmiotu sporu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Pozwany przegrał proces jedynie w części, dlatego koszty procesu winien ponieść powód – opłata od pozwu. Pozwany reprezentował się sam, nie wykazał, że poniósł w związku z procesem koszty.